

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

La Campana de Gracia felicita al autor per la obra, y als actors pel desempenyo.

MANIFESTOS ELECTORALS.

«A mí ne m' acabarán may la conseqüencia. Soch mes conseqüent que un cohet volador. Caléume foch á la metxa y mentres tinga pólvora aniré al lloch ahont me designéu, sense desviarme ni un través de dit.

«Veritat es que jo he sigut unionista ab O' Donnell, moderat ab Narvaez, revolucionari ab en Prim y en Serrano, amadeista ab en Sagasta y en Zorrilla, republicá ab la república, interinista ab lo govern del 3 de Janer, y es inútil dir que are estich comprés de plé á plé en la nova situació.

«Tot aixó no son cambis de frente, com alguns suposan: que ja'u hi dit al comensar: ningú es més conseqüent que jo.

«La proba de que'u soch, es que ja hi haja hagut O' Donnell, ja Narvaez, ja en Prim ja en Serrano, ja en Sagasta ja en Zorrilla, ja la república, ja l'interinitat jo sempre hi servit á la pátria en un destino públich, perque per mi la pátria ho es tot.

«¡La pátria!... Mirin si la estimo, que fins li he destinat tot lo sou á alimentarla... y m'ha recompensat tant bè, que vejín, m'hi he posat grás com un taixó y la pell me'n lluheix.

«Votéume perque puga continuar...»

Un altre:

«Elejiume ó no m' elejiu la cosa 'm tē sense cuidado.

«Tinga las vostras simpatias ó no las tinga, també la cosa 'm tē sense cuidado.

«Votéume ó no'm votéu, sense cuidado estich.

«Pero 'us adverteixo que sortiré.

Jo soch un gran aritmétich; y com á aritmétich que soch es per mí una veritat com un temple que'l cero es una cantitat negativa.

«Jo'us prometo que mentres tinga un vot—y aquest vot ho ha de faltarme, perque aquest vot será'l mèu—sortiré elegit.

«Lo demés tot es qüestio de ceros.

«Lo número 1 y un cero 10, y dos ceros, 100, y tres ceros 1000, y quatre ceros 10,000.

«Ja'u veyéu; de bèn poca cosa 'm refio: jo'm refio dels ceros.

Un altre exemplar:

«Jo soch independent.

«Es á dir: jo estich per llogar. Si en lloch de ser un home fos un pis, ja veuriau com me presentaria á vosaltres ab lo paper al balcó.

«Pero aquest paper, fora un paper blanch, com una credencial avants d'imprimirse, com una credencial avants d'esténdre's en ella la concessió de un empleo y la firma de un ministre.

«Un home independent! ¡Sabéu qu'es un home independent?

«Es un home que no's refia de ningú, que á ningú obeheix: un home que encare que nasqués al mitj de un desert, no trobaria á faltar la societat dels seus semblants: un home primitiu, un home pur.

«Per lo mateix, com á home primitiu que soch, prometo dedicarme á la *cassa* y á la *pesca*».

Un exemplar dels quals n'hi haurá moltíssims en las presents eleccions:

«Diu un ditxo catalá: Dèu tē un bastó.

«D'aquest ditxo je deduheixo tot un sistema, tot un códich de doctrina.

«¡Un bastó! Ab tal que siga jo qui'l maneggi, no ha produhit la naturalesa una cosa més útil!

«¡Garrotada seca! Veus aquí 'l lema de la mèva bandera; y á qui no l'hi agradi que's compri un suro y se'l planti á l'esquena.

«Si m' elegiu, fins faré treure dels jochs de cartas los oros y las copas: no hi quedarán mes que *espasas* y *bastos*.

Paraulas agafadas al vol de un manifest:

«Llibertat y autoritat... Ordre y expansió... llum y fosca... cosas blancas y cosas negras... sufragi universal y cens electoral... mitja figa

y mitj rahim... una de freda y una de calenta...»

Total embusterias.

Los lectores de *La Campana*:

—Y donchs á qui votarém? ¿De qui farém cas?

Resposta nostra:

—Del candidat que garli menos, d'aquell que no prometi res, d'aquell que 's presenti als electors revestit únicament ab la autoritat del seu nom.

¿Es ó no vritat que no podém parlar?

Vaja donchs: fém un' obra de caritat, fém de manera que aquells candidats que durant las eleccions siguin mes muts, vajin á las Corts á fi de que recobrin la paranla.

P. K.

LO DIDOT.

COMEDIA EN TRES ACTES Y EN VERS ORIGINAL DE

D. FREDERICH SOLER

(*Serafi Pitarra*.)

L' estreno d' una producció dramática del més popular autor dels nostres dias, es un succés literari de verdadera importancia, que crida al lloch del *Teatro Catalá*, un públich numerosíssim compost de totas las classes de la societat. Tothom hi acut ab ánsia a satisfacer l' interès que desperta lo primer anunci de que lo celebrat poeta ha escrit la producció y 's prepara sen estreno; tothom hi acut ab lo viu desitj de coneixer lo pensament, los tipos, l' acció, las agudesas, los rasgos de gracia cómica, las lluitas de ben pintadas passions, la rica versificació, los variats detalls, y en una paraula tot quant sol formar lo animat, lo seductor, lo brillantíssim conjunt d' una obra dramática de D. Frederich Soler, tot quant ha donat á aquest nom la justa gloria de que disfruta.

Ab tal desitj, ab tal ánsia, ab tal anhel acudí lo públich barceloní, lo dilluns y dimars últims á omplir de gom á gom l' espay del *Teatro Catalá*, pera presenciar las duas primeras representacions de la comedia titulada: *Lo Didot*; y 'ls aplausos continuats, las mostas interminables de satisfacció y agrado que durant una y altra representació s' escoltaren, lo nou triunfo que 'l senyor Soler alcanzá sent cridat á las taulas al final de tots los actes, tot doná á coneixer de manera ben induptable que las esperansas del públich no quedaren frustadas, que *Lo Didot* será una de tantas obras que donan vida robusta al *Teatro Catalá*, y que sas representacions succesivas serán altres tants plens pera la afortunada empresa.

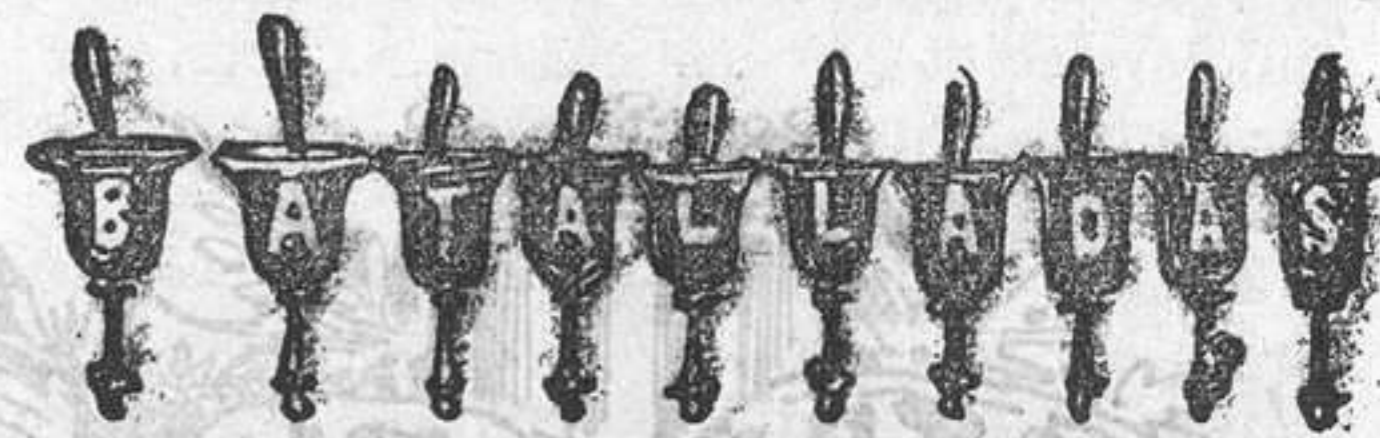
Are passant á fer de l' obra lo breu exámen que 'ns permet lo reduhit espay de que disposem, tenim de dir que lo brillant éxit obtingut per *Lo Didot* nos sembla enterament just y merescut. Un argument interessantíssim, naturalment desarrollat per uns personatjes magistralment retratats; sentiments ja purs y commovedors com l'amor entranyable del *Didot* per la noyeta abandonada, en qual felicitat somia, ja digues de severa esmena com la injusta gelosia dels pares de la noyeta, l'amor criminal d' un amant adúltero, l'avaricia cómica de la dida y la peresa y ganseria de 'n *Pelegri*, l'amich del *didot* que viu á las costellas d'aquest; escenas continuadas de gracia original é inagotable en que l'espertador may se treu la rialla de la boca; efectes sorprendents com lo del final del segon acte que 'l públich comensa á veurer alenat d'ansietat y acaba per celebrarho ab riallas y aplausos; y un desenllás felís é inesperat; tot aixó unit á una versificació fácil y correcta, son parts de l'obra que 'ns obligan á confesar, ja que 'l crítich literari ha de dir sense passió lo que sent, que la nova producció mereix lo galardó que 'l públich li ha concedit.

Defectes se notan en l'obra, com succeix en totas las humanas; y ab la mateixa franquesa qu'hem parlat de sas qualitats, parlarém ara de sas faltas. Creyem qu'algunas escenas tenen sobrada estensió, cosa que es-

perém será esmenada ja que tan senzilla y facilmente se pot fer. Creyem també que 'l judici que de sos propis actes fá 'l *Didot* es sever en demasia, puig no es un robo ni molt menos lo que vá cometre, y per tant no mereix lo nom de lladre qu'ell mateix se dona; lo que vá fer no fou més qu'anticiparse á un acte que 'ls mateixos pares de la noya haurian fet, sino haguessen tingut altre remey pera salvar á sa filla de la mort. De segur que no hi hauria cap advocat que vacilés en pendre la defensa d'un reo com lo senyor Soler presenta al *Didot*, segur de ferlo declarar ignocent. Altres defectes de menos importancia podriam encara citar, pero tots resultan compensats de sobra per las notables bellesas que la producció conté.

Lo desempenyo fou esmeradíssim. Lo senyor Fontova, en lo paper de *Didot*, estigué á la altura de sa ben guanyada reputació. Lo senyor Soler (D. Iscle) desempenyá lo de *Pelegri* ab l'acert que li es propi. Las senyoras Abella y Mirambell y 'ls senyors Goula, Fuentes y Llimona contribuiren notablement ab éxit, sent també digne de menció l'actor que en lo primer acte fá lo paper d'arcalde, qual nom sentim ignorar.

La escena presentada y servida com en lo *Teatro Catalá* s'acostuma.

Al péu de un remittit firmat per varios electors del quint districte recomenant al moderat senyor Abaria, portaba lo diari de'n Brusí del dia de Reys un anunci dels Bufos Arderius.

L'ordre d' inserció no podia ser mes lògich.

Vostés deurán dir: ¿quí es aquest senyor Abaria que 's presenta candidat pel quint districte electoral de Barcelona?

Segons las nostras noticias aquest senyor es un home com cal, alt d'estatura y que té per perdre.

Té molt temor de Déu, y li agrada la llibertat *bén entesa*. Cada hū s'entén y balla sol.

Política no'n fá, perque l'home no hi entén gaire, pero aixó sí, si Espartero tē historia política, ell també es home d'història.

Quan era jove, es á dir, durant l'època de la seva inexperiencia, era gefe de la célebre *juventud dorada* que tant vá donar que parlar en los temps de Cristina; mes endevant va desempenyar un empleo en lo pés del carbó, empleo de gran importancia, íntimament relacionat ab la ciencia de governar la nostra nació.

Sens dupte per tots aquets y altres motius are 'l volen fer diputat.

Ja ho saben donchs: agafín la seva candidatura y... ¡Ey! no la votin.

La qüestió del dia son los diputats, sino que aquesta vegada se 'n presentan de tots colors: diputats moderats, y aquests se divideixen en històrichs, intransigents, canovistas, neos, sopistas y mendrugistas (si bé aquests encare que son en gran número, no forman grupo especial perque perteneixen á tots.)

Unionistas, especie rara de la que se'n troban escasos exemples.

Progressistas y en aquest grupo s'inclouhen los esparteristas, los sagastins, los que van tots sols y 'ls que la buscan (s'entén la diputació).

Entran després los radicals, entre'ls que's contan los Zorrillistas, los Martistas que derivan de Martos y no de Marte, déu de la guerra, los Becerristas y altres.

Venen los Castelaristas que son los que segueixen las doctrinas de Castelar.

Y per últim los intransigents que se subdivideixen en cantonalistas y no cantonalistas.

Podriam encare incloure los carlistas; pero aquests per nosaltres no perteneixen á la gran familia humana, com deya l'Escriu en los *dos ciegos*.

No més que un periódich ha defensat l'últim decret d'impremta.

Aquest periódich es l' *Epoca*.
Sápigam que l' *Epoca* en los temps de llibertat ó lo qu'es lo mateix, en los temps en que ella ha estat en la oposició, es lo periódich que mes ha abusat de la llibertat de impremta, acullint en sas columnas las mes escandalosas calumnias y falsedats.

Ab aixó s'explica son modo de obrar. ¡Massa sab ella per experiéncia tot lo que certs medis poden!

Los carlins en Escoriassa han establert un hospital de boigs.

Es just que concedeixin al Terso una plassa de pensionista honorari.

De l'any 1876 també 'n diuen any de gracia.

En quan á mí dech declarar qu'es malehida la que 'm fá, comensant ab un decret d'impremta que n'hi ha per sucarhi secalls.

Si se'ns permetés (no si goséssim, porque ja gosém) diriam al qui ha redactat lo preámbul del decret de convocatoria a Corts, que no faria mal dedicantse un quant temps á estudiar literatura.

Es un document lo que'ns ocupa, notable per lo mal escrit.

No hi ha mes: qui no siga bó per escriure que no enganyi al ministeri.

Quín turró li agrada més á V. Senyó Joan?
Jo com que só del temps de la vellura 'l de massapá.

Una beata:—Jo'l de codonyat.
Un capellá:—Jo'l que 'm regala D.ª Agnés.
Un aspirant á Diputat:—Jo 'l del *presupuesto*.

ROMANSO.

Explicat mal campaner,
¿qué tens que dir de'n Sagasta?
¿Qué ha fet que tant lo criticas
y hasta el tupé li retallas?
¿A qué remená ossos morts
ni transferencias, ni.... basta?
Si fosses dócil com ell
y si com ell renegavas
del teu passat, no estarias
movent fressa en la Campana,
y pot ser com don Anton
encomenante á Sant Manyá,
sens tenirhi tu cap part
foras marqués de ta casa.
¡Oh Sagasta jo 't venero:
sigas patró meu, Sagasta!
que com tú só vividor
y pels que ho som aixó es Xauxa.
M'acuso qu'en temps passat
hi cridat fins á escanyarme
per atrapar bons destinos:
que sempre m'han dat carbassa,
que he vist un ex-méu company
qu'en sols mitj any se fincaba:
que 'n conech de grans y xichs
que son ex com una casa,
y 'ls ex de trenta mil rals
son uns ex que 'm roban l'animal
Que 'ls caramots que com tú
penséu, sou uns pela canyas
que ni partit legal sou,
quant hasta la carlinalla
tant sols presentantse á indult
tenen moltes mes ventatjas.
M'acuso que 'l veure aixó
m'ha fet perdre molta llana
y alabar lo que criticas
perque veig que entén la dansa.
¿O sino digas ximplet
com vols que aquí prengui ufana
res que visca de virtuts
y que 's mori al ser tacada?
¿Qué no véus lo que't rodeja?
¿Del qui es rich qui se 'n aparta?
¿Las donas si gastan luxu
no son mes consideradas?
¿Quants marits viuen del *tróel*

Jo 't juro que si 'm casava
polser faria com ells;
donchs que't pensas papanatas?
Deixat, deixat de caborias;
per Déu, no sigas pavana;
fés com jo ojo; al panell
atenció al vent que senyala:
si es nort fés repichs d'iglesia,
si llevant, forsa gatzara
qu' es del pays dels tres reys
y l'altre es vent de Navarra.
Ahont se guisi, acut depressa,
de allí ahont dejunan apártat
y al sentí olor d'estufat
sápigas ser patró aranya.

Ara véveu ya tremolal!
ja s'esgarrapa la barba
y ablo cap estarrufat,
jitant pels ulls rojas fiamas
ab véu concentrada y fosca
d'esta manera are 'm parla:
Ments pèl coll, cuch verinós,
malehida ta nissaga.
Mal estruch siga pèls tèus
lo dia en quel'ignorancia
desfentse als clars raigs del sol
patentisi vostras tramas,
que'l dia n'arribará
de la gloria de la pátria!
Est dia que tant ansio
me fá esta aqui dalt de guayta
fixos los ulls en Orient
per saludar esta aubada.
Donchs no 't co-tipis y esperala
que á mí servintme d'escala
lo que vosté desprecia
si puch arribá á las taulas
del poder, tindré Pontons,
Fernando Poo, Marianas,
Filipinas y muixoni
que só de pocas paraulas.

REBLET.

Diuen que las Corts modificarán l' actual decret sobre impremta.

Ja veurán després de tot, com lo que are tením seral' prèssech, y la modificació de las Corts seral' pinyol.

Un pagés se moria.
Lo notari li prenía testament.

«Deixo, deya, la casa tal de tal carrer, tal número, tal pís. al méu nebot Mariano.... Escrigui senyor notari, escrigui.... Deixo la vinya tal, al méu cusí.... ¿ho sent senyor notari? Al méu cusí la vinya tal.... Y 'l camp tal, lo deixo....»

—Pero per Déu, mestre; si'l camp que estéu anomenant me pertany á mí....

—¿Y qui l'hi nega? ¿Que per ventura me l'enduch al cementiri? Jo dich que 'l deixo y ni vosté ni ningú 'm farà creure lo contrari.

L'efecte del testador d'aquest quènto nos fan aquellas personas que en los temps de elecciones ofereixen districtes al primer que'ls passa pèl cap.

—¡Pero senyors, que son per ventura de vostés aquests districtes que regalan?

Home: tingan una mica de calma, que anant tant depressa ván á riscos d'entrebancarse, y deixin que primer enrahonin los electors y las corporacions directivas del partit á que diuen que pertanyen!

Lo manifest del senyor Castelar ha sigut mutilat; pero no passin cuidado que mutilat y tot ja camina.

—¿Que'ls hi han dut los reys?
A nosaltres no'ns han tractat massa bé.

Varem posar la sabata al balcó y varem trobarhi'ls decrets de la Gaceta que tant mal se'ns han assentat.

Si ho arribém á saber, en lloch de una sabata hi posém un esclop.

—Ja tenim candidat pé'l tercer districte: un tal Sombrero.

—No senyor, que 's diu Barret.

—Y be, home: diguili Sombrero diguili Barret...

Lo dia 18, sino hi ho novetat, s'estrena en lo Principal *La magia nueva*.

Lo dia 20 son las elecciones.

La *Iberia* diu que si'l partit del senyó Sagasta no vá á las urnas, se descompondrá, de modo que vol dí que si no surt poder, se'n vá á la sepultura.

Aconsellariam á la *Iberia* que fés ensajar la missa de *Requiem*.

Un conegut músich d'aquesta ciutat está escribint una contradansa que titula «Dels Ajuntaments» que diu se ballará en lo próxim carnaval.

A propòsit... ó á despropòsit (com vulgan) del decret sobre impremta, se'ns acut un quènto.

Un moderat dels de ca'n Brusi demostrava com tres y dos fan vint y tres, que'l seu sistema es liberal.

—Pero home, li contestava un dels verts, suposis que jo 'l convidó á dinar.

—Ja m'agrada, contestava l'altre.

—Donchs bé. Un coplo tinch sentat á taula li presento la llista.... lo *menu* com ne diuen are.

—No veig ahont vá.

—Esperis. Quan vosté ja ha llegit la llista, y ja ha comensat á recrearse ab la idea del ápat que li espera, alla 7oras li dich: ja ho véu senyor Vintró: lo diná 's compon de sis plats, pero aixó sí, dels sis n'hi ha quatre que no's poden menjar; are dels altres dos disposi'n.

—Vagis explicant.

—Aixís son vostés: nos ofereixen un gran dinar, y quan som á taula 'ns surten ab l'estirabech de que no podem menjar sino alguns guisados. Diguim: ¿ahont es la llibertat en aquest cas?

—Home, es clar que hi es, contestá'l senyó Vintró. ¿No veu que si no vol menjá 'ls que se li donan, ningú li obliga?

Corolari:

Es clar: si no volguéssim publicar periódich: si no volguéssim subjectarnos á la llei que'ns fá passar per un cedás cada senmana, ¿quí'ns hi obligaria?

També debem tenir llibertat per no anárno-se'n al llit quant tenim son y per no menjar quan tenim gana.

Lo senyor compte de Cheste va donar l'altre dia un té literari.

Lo senyor compte are no fá política, y com que qui mal no fá mal no pensa, vá llegir als concurrents un treball seu, que á mes de ser treball era literari.

No sabém si en aquest té hi vá pendre mal algú.

En lo preámbul del decret sobre 'l modo de prempsar á la prempsa, 's diuen moltes cosas contra l'arbre caygut.

En lo decret de convocatoria á Corts també. Are es un gust: las cosas se diuen pero al menos se gastan preámbuls.

UNA MISSA.

CANSÓ.

I.

-Dèu lo quart mossen Francisco.
-Guardi'l Dèu de pendre mal.
-Vinch á ferli di' una missa.
-Al instant se li dirá.
-Si es servit, una pesseta.
-Dissimuli, son vuyt rals.
Com que ja no 'ns hi salvabam
fá poch temps que ho hem pujat.
-Ah ya!...-¿Qué vol més?
com qu'are van tant mal las cosas...
-Ah ya!...-¿Qué vol més?
no es que jo 'u fassa pels diners.

II.

-¿Per quinfánima haig de dir-la?
-Per un oncle americá.
Se'm va fer fibustero
y una baja l'ha tombat.
Si es servit dugas pessetas.
-No pot ser son dotze rals;
fer dir, bè per gent d'aquesta
ja se sab que surt més car.
-Ah ya!...-¿Qué vol més? etc.

III.

-Sab las penas qu'are purga?
-Moltas més que 's pót pensar.
Va morir com una bestia
ni tant sols van confessá'l.
Si es servit las tres pessetas.
-No pot ser: son setz rals;
pèl que mor no estant en gracia
ja se sab que surt mes car.
-Ah ya!...-¿Qué vol més? etc.

IV.

-No vull se escás ab un home
que ab ningú vá serho may.
-Es dir qu'era home de xeixa....
-Uns quants mils que l'hi he heredat!...
Si es servit, quatre pessetas.
-No senyor: no hi conti pas;
com que 'ls richs son caus de vicis,
per un rich costa vint rals.
-Ah ya!...-¿Qué vol més?
com qu'are van tant mal las cosas...
-Ah ya!...-¿Qué vol més?
-Quedis la missa y jo 'ls diners.

E. E.

Ja se sab: del arbre caygut tothom ne fá lle-
nyas.
Però may menos: val mes que 'n fassin que
no pas que 'n donguin.

Ab la festa dels reys han acabat la festivitat
els turrans per las criaturas; ab la publicació
de la convocatoriade diputats á Cortes; comen-
san las festas dels turrans pels homes.

Diálech de cada nit:

Com va Sereno? Han probat bé las festas.

-Las festas array. Lo que no prova es la
qua.

-Perque ho diheu?

-Perque després de las festas venen las
cédulas y puja d' aquí, y baixa de allá y tru-
ca y retruca que l'hi dich que n'hi ha un tip.

-Home per aixó son funcionaris públichs.

-Pero á nosaltres ens pagan perque can-
tém y no perque funcionem ab cédulas.

-Y bé home paciencia.... Donéme un
misto.

El sereno dona l' misto.

Lo senyó pujant l' escala Aquest sereno no es
dels nostres.

CANTARELLAS.

Densá que tu ets carbonera
ja no m'acosto á prop teu,
perque tinch por que m' embrutis
y aixó noya... no m' convé. P. C.

A més de jo, la xicota,
diuhen que n' té dos ó tres.
¡Vés á mi que se me'n dona.
Com mes serém mes riurém. P. C.

Compro bitllets y no trech
vá dirme una sabatera,
y jo ab guassa vaig respondre
que no véu qu'está... de pega? P. C.

Ta mare diu qu'ets molt curta
si á cap lloch te fan anar!
Mes per tot ahont te presentas
saben qu'ets... llarga de mans P. C.

QUENTOS

Un comerciant casava á la séva filla y li do-
nava dos milions de dot.
Avants de anarse n' á l' iglesia, se li presen-
ta un criat y l' hi anuncia que hi ha un jove
que l' demana, qual jove diu qu'es una cosa
de minuts, y que va involucrat ab l' assumpto
lo guanyar ó deixar de guanyar un milió de
rals.

Lo comerciant se presenta al jove.

-¿Qué se l'hi ofereix?

Vinch á proposarli un negoci: l' hi vá un
milió de rals, que 'ls pert si deixa escapar l'
ocasió.

-Home, digui.

-Vosté casa á la séva filla?

-Si senyó.

-Y l'hi dona dos milions de dot?

-Exactament.

-Donchs home, cásila ab mí y passo per un
milió: ja 'u véu: un milió de ganancia per
vosté!

-¿No véu deya un viudo á un séu amich,
tres vegadas m'hi casat y las tres donas se
m'han penjat á n'aquell arbre de allí baix.

-Home, l' hi respongué aquest, quan siga
'l temps, fassi l' favor de donarme'n un plansó
y l' plantaré á l' ort de casa, á veure si fá
efecte.

EPIGRAMAS.

Se mori en Sans al carré,
home de un mal geni etern,
egoista, ateo, altané,
per lo tant quant moriré
trobaré sans al infern. D. DE R.

-¿Es possible D. Magi
entrá avuy de temporé
á cá la Ciutat? -No 'u sé;
pero si te empenyos sí.

-Sent aixís ho trobo plá,
puix d'empenyos ne tinch molts,
figúris que ni 'ls llensols
me quedan per empenyá! A. A.

Trobantse un xich de Igualada
al Liceo per cap d'any,
un l'hi pregunta: -¿Us agrada
la prima dona, company?

-Per mí no t'è gayre estima
va dí aquell mossol de crossa.
No estich per cap dona prima,
donguin una dona grossa. A. A.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d'insertarse los
ciudadans A. S. y Ll., Juli, Isaac, Perico Matalassé, Frere
Llech y Jenani.

Las demás que se han remés y 'is noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas,
facils d'endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' istil.

Ciudadans Sabir. Hi anirá 'l quento: lo geroglífich es vell,
-M. Macarronini. Idem lo séu quento: lo demás no 'ns fía.
-Frere llech. La poesia ja vé mes seguida, encare que per
xó no massa: epigramas y quento bè. -Viudo desesperat. Hi
anirá 'l geroglífich. -M. Heirne. Idem lo problema. -Felipet.
Ja haurá vist lo qu' hem fet: res més -Murriet de platxa.
Idem, idem. -Juli. Lo de vosté pot arreglarsa molt bé. -Ciu-
tadans Fulano de tal, Un jove que á 7 anys etc., Viudo deses-

perat, C. M. y M., Pastanaga E. B., Jacobus, Anima de canti,
Barril soradat, Adolf Onicalla, Senyó Cuyoph, Malalitra,
Pastrana, Fadoro, Deubet de Reus, Un Urgellés, Lo del
lupé, Nas tallat, Un dels 16 del mico, Dos lés y un café,
Un churri-plampi, Men germá, Pera Ranala, Lamparilla, Net
de'n Qua y Marqués de la Sagarra. Aquesta semana no po-
dém complaure'is. -Ciudadans Dos lés y un café: Hi aniran
los dos quentos: gracias pels apellidos. -Dos cunilleis. Idem,
idem. -Fulano de tal. Hi aniran las preguntas. -A. S. y Ll.
Hi anirá l'epigrama. -Isaac. Molta cosa de lo que'ns envia es
propri per la Campana. -Perico Matalassé. Fà mal en suposar-
nos una mala passió que may l' hem coneguda. De lo que'ns
envia hi aniran las cantarelles. -Jenani. Excepció feta de lo
que l'hi hem dit, lo demás fluixeja. -Enrich Xarau. Pot apre-
ntarse la composició en quintillas arreglantse y alguna can-
tarella. -P. Fayas. Y de vosté no mes que un epigrama.

NOTA. -Si ab lo desgabell de las semanas pesadas s'ha
deixat de contestar á algun ciutada, es degut á que las cartas
tebudas se'ns han barrejat ab las ja contestadae: pero creguin
que lo que siga digne d'insertarse, ab contestació ó sense, s'
nserlará.

SOLUCIONES

A lo insertat á la Batallada 301.

- 1. ANAGRAMA. -Tana. -Anat. -Nata.
2. PREGUNTA-ESTAMBÓTICA. -En que l' ou y la castanya
tenen esclafolla.
3. GEROGLIFICH-PROBLEMA. -Setze unsas mes setcentas un-
sas, es igual á 716 unsas.
4. PROBLEMA ARITMETICH. -Lo dia 31 de mars á las 7.
5. FUGA DE VOCALS.
Ballo ab una noya bella
en un bell saló de ball,
pero no vull balla gayre,
perque perdo 'l huit ballant.
6. TORTURA CEREBRAL. -No t'è cap quarto senzill.
7. GEROGLIFICH. -Com mes pobres mes ronas obras.
8. SALT DEL CABALL:
La Tuyetas planxada
ab un farrés vá casa....
peasant trobari millora
y ahir qu'exautse exc. amá:
-Deixarne vareig la planxa
per no fer aquell vá y vé,
y are 'l marit ab la manxa
amunt y avall me 'u fá fe.

9. XARADA 1. -Ca-pi-tá.
10. XARADA 2. -Po-llas-tres.
11. ENDAVINALLA. -Sostre mort.

Ha endavinat todas las solucions los ciudadans Xirinagas.
totas menos la 8, Que hi fas; menos las 8, y 4, X Y y Z; me-
nos las 4 6 y 7, Dos tés y un café: las 2, 4, 5, 6, 9 y 10 C,
M, y M: las 2, 3, 4, 5 y 9 Viudo Desesperat. las 1, 2, 3 y 4,
Un argenter: las 1, 3, 5 y 9, Fulano de tal: las 1, 5, 9 y 10
Un jove que á 7, anys etc: las 1, 3, 7 y 9, Frere Llech: las
4, 9 y 10, Ja mateix: las 2, 5 y 9, F. Llopis: las 2, 5 y 10,
Deubet de Reus: y finalment la 8 no més fulano de tal.

XARADA

Dins de un hu dos-tres molt xich
fent un son prop d'un hu ros
vaig fé un jorn tal tres, que 't dich
que may mes crech fe'l mes gros.
Mes ique hu-tres eix tres me fou!
puig ma dos-hu que clá 'l sent
me diu: -Noy, de tu'n tinch prou
no vull xich de tant fort vent.

Y mitj mort dich: -¡Adèu toll
y com qui no fa cap mal,
faig mos prechs y de un gran tot
ja'm tens á mar com un pal.

ESCOLÁ DE YGUALADA.

Hu-dos-primera
que vás comprar,
algun tercera
dos deu costar:
y 'l dos que duas
lo teu germá,
á fe á mi'm sembla
que 's pot tastar.

M. CADENET.

ENDAVINALLA.

Estich condemnat á viure
sempre, per foscas presons,
ab tal condició que moro
tant prompte veig la claror.
Corro per tot Barcelona
per l'Ensanxe y Poble Nou
Graciá, etc... y no'm pots veure
per mes que miris lector.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATALFO, 14.
Lopez, editor. -Rambla del Mitj, 20.